

om vor uforglemmelige Folkekonge, Grundlovens
for tidligt hensovede Giver, Kong Frederik Folkekær!

P. B. V.

H. JOHANSEN,
Sagfører.

Indholdet af denne Skrivelse vakte den største
Bevægelse blandt alle Raadets Medlemmer. Endnu
før Oplæsningen var helt til Ende, udbrød Emanuel
ganske bleg af Ophidselse:

„Men det er jo Oprør! . . . Det er jo Lands-
forræderi!“

„Ja, deri har du ganske Ret . . . anderledes
kan ingen ærekær Mand kalde det,“ istemte Sogne-
raadsformanden. Og med en Haandbevægelse og
et Tonefald, der erindrede stærkt om Talerstolen,
fortsatte han: „Men det viser os, Venner, at vi
har handlet fuldkommen rigtigt i at gøre skarp
Front mod et sligt Parti, hvis eneste Formaal er
at klamre sig til Magten, selv om det kun kan
ske ved at sætte Landets Velfærd og Fremtid paa
Spil. Saadanne Folk er ikke længer vore Lands-
mænd . . . de er Danmarks Fjender!“

„Hør!“ drønedes det som et hultklingende Ekko
inde fra Tømrerens Skægvildnis.

„Aldrig . . . aldrig vil det danske Folk finde